



Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího senátu)

10. května 2016 *

„Státní podpory — Obnovitelné energie — Podpory poskytnuté některými ustanoveními německého pozměněného zákona o obnovitelných zdrojích energie (zákon EEG z roku 2012) — Podpora elektřiny z obnovitelných zdrojů a nižší příplatek EEG pro uživatele s vysokou spotřebou energie — Rozhodnutí prohlašující podpory za částečně neslučitelné s vnitřním trhem — Pojem ‚státní podpora‘ — Výhoda — Státní prostředky“

Ve věci T-47/15,

Spolková republika Německo, zastoupená původně T. Henzem a K. Petersen, poté T. Henzem a K. Stranz, jako zmocněnci, ve spolupráci s T. Lübbigem, advokátem,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, původně zastoupené T. Maxian Ruschem a R. Sauerem, poté T. Maxian Ruschem a K. Herrmann, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh založený na článku 263 SFEU směřující ke zrušení rozhodnutí Komise (EU) 2015/1585 ze dne 25. listopadu 2014 o režimu podpory SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) [který zavedlo Německo na podporu elektřiny z obnovitelných zdrojů a uživatelů s vysokou spotřebou energie] (Úř. věst. 2015, L 250, s. 122),

TRIBUNÁL (třetí senát),

ve složení S. Papasavvas (zpravodaj), předseda, E. Bieliūnas a I. S. Forrester, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: S. Bukšek Tomac rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 21. ledna 2016,

vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 V prosinci 2011 podal Bund der Energieverbraucher (německé sdružení spotřebitelů elektřiny) stížnost k Evropské komisi, ve které tvrdil, že některá opatření stanovená Gesetz zur Neuregelung des Rechtsrahmens für die Förderung der Stromerzeugung aus Erneuerbaren Energien (zákon k nové úpravě právního rámce podpory elektřiny z obnovitelných energií), ze dne 28. července 2011 (BGBl. 2011 I, s. 1634, dále jen „EEG z roku 2012“), který měl vstoupit v platnost dne 1. ledna 2012, představují podpory neslučitelné s vnitřním trhem.

Dotčená opatření

- 2 Cílem EEG z roku 2012 byla ochrana ovzduší a životního prostředí zajištěním trvale udržitelného rozvoje zásobování energií, snižováním jeho nákladů pro německé hospodářství, odlehčováním fosilních zdrojů energie a rozvojem technologií výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a důlního plynu (dále jen „elektřina EEG“). Za tímto účelem směřuje zejména ke zvýšení části obnovitelných energií v zásobování elektřinou na alespoň 35 % v roce 2020 a poté postupně na přinejmenším 80 % v roce 2050 (§ 1 EEG z roku 2012).
- 3 V tomto rámci EEG z roku 2012 zvláště stanoví režim podpory výrobců elektřiny EEG (§ 2 EEG z roku 2012), jehož hlavní znaky jsou následující.
- 4 Zaprvé jsou provozovatelé sítě všech úrovní napětí (dále jen „PS“) zajišťující obecné zásobování elektřinou povinni zaprvé připojit na svou síť zařízení vyrábějící elektřinu EEG v oblasti jejich činnosti (§ 5 až § 7 EEG z roku 2012), zadruhé zavádět tuto elektřinu do své sítě, přenášet ji, jakož ji i prioritně distribuovat (§ 8 až § 12 EEG z roku 2012) a zatřetí platit provozovatelům těchto zařízení odměnu počítanou na základě sazeb stanovených zákonem, vzhledem k povaze dotčené elektřiny a určeného nebo instalovaného výkonu dotyčného zařízení (§ 16 až § 33 EEG z roku 2012). Alternativně mají provozovatelé zařízení vyrábějících elektřinu EEG právo na jedné straně obchodovat se vši touto elektřinou vůči třetím osobám nebo s její částí a na druhé straně požadovat, aby jim PS, ke kterému bylo zařízení připojeno v případě neexistence takového přímého obchodování, zaplatilo tržní prémii vypočtenou na základě částky odměny, která by jim připadla v případě připojení (§ 33 až § 33 i EEG z roku 2012). V praxi je nesporné, že tyto povinnosti v podstatě spočívají na provozovatelích místních distribučních soustav nízkého nebo středního napětí (dále jen „PDS“).
- 5 Zadruhé mají PDS povinnost k přenosu elektřiny EEG na provozovatele meziregionální přenosové soustavy vysokého a velmi vysokého napětí stojící v síti výše (dále jen „PPS“) (§ 34 EEG z roku 2012). Jako odměnu za tuto povinnost jsou PPS povinni platit PDS částku odpovídající odměnám a tržním premiím placeným posledně uvedenými subjekty provozovatelům zařízení (§ 35 EEG z roku 2012).
- 6 Zatřetí EEG z roku 2012 stanoví mechanismus nazvaný „vyrovnání na spolkové úrovni“ množství elektřiny EEG, které každý PPS zavádí do své sítě na jedné straně a částek zaplacených jako odměna vůči PDS na straně druhé (§ 36 EEG z roku 2012). V praxi se každý PPS, který zavedl a zaplatil množství elektřiny EEG vyšší než množství dodané dodavateli elektřiny konečným zákazníkům nacházejícím se v jeho oblasti, může dovolávat vůči jiným PPS práva na vyrovnání odpovídající tomuto rozdílu. Od roku 2009/2010 již uvedené vyrovnání není prováděno v reálné formě (výměna toku elektřiny EEG), nýbrž ve finanční formě (vyrovnání s tím souvisejících nákladů). Tři ze čtyř PPS dotčených tímto ustanovením o vyrovnání jsou soukromé podniky (Amprion GmbH, TenneT TSO GmbH a 50Hertz Transmission GmbH), čtvrtý je veřejnoprávní podnik (Transnet BW GmbH).

- 7 Začtvrté jsou PPS povinni obchodovat s elektřinou EEG, kterou zavádějí do své sítě na spotovém trhu burzy s elektřinou (§ 37 odst. 1 EEG z roku 2012). Pokud jim takto dosažená cena neumožňuje pokrýt finanční zátěž, kterou jim ukládá zákonná povinnost zaplatit náhradu za tuto elektřinu v cenách stanovených zákonem, mají právo za podmínek definovaných zákonodárnou mocí požadovat, aby jim dodavatelé zásobující konečné zákazníky zaplatili rozdíl, ve výši úměrné prodaným množstvím. Tento mechanismus je nazván „příplatek EEG“ (§ 37 odst. 2 EEG z roku 2012). Částka příplatku EEG nicméně může být v některých případech snížena o dva eurocenty za kilowatthodinu (kWh) (§ 39 EEG z roku 2012). Pro využití takového snížení označeného v EEG z roku 2012 za „omezení příplatku EEG“, známého však rovněž pod jménem „zvýhodnění zelené elektřiny“, musejí dodavatelé elektřiny zejména prokázat, nejprve že nejméně 50 % elektřiny, kterou dodávají svým zákazníkům, je elektřinou EEG, dále že nejméně 20 % této elektřiny pochází z větrných elektráren nebo z energie ze slunečního záření a konečně že se přímo prodává jejich zákazníkům.
- 8 Podrobná pravidla příplatku EEG byla upřesněna zvláště ve Verordnung zur Weiterentwicklung des bundesweiten Ausgleichsmechanismus (nařízení o mechanismu vyrovnání) ze dne 17. července 2009 (BGBl. 2009 I, s. 2101), ve znění § 2 Gesetz zur Änderung des Rechtsrahmens für Strom aus solarer Strahlungsenergie und zu weiteren Änderungen im Recht der erneuerbaren Energien (zákon, kterým se provádějí změny právního rámce použitelného na energii ze slunečního záření a další změny v zákoně o obnovitelných energiích) ze dne 17. srpna 2012 (BGBl. 2012 I, s. 1754), jakož i ve Verordnung zur Ausführung der Verordnung zur Weiterentwicklung des bundesweiten Ausgleichsmechanismus (nařízení k provedení nařízení o mechanismu vyrovnání) ze dne 22. února 2010 (BGBl. 2010 I, s. 134), ve znění Zweite Verordnung zur Änderung der Ausgleichsmechanismus-Ausführungsverordnung (druhé nařízení ke změně prováděcího nařízení o mechanismu vyrovnání) ze dne 19. února 2013 (BGBl. 2013 I, s. 310).
- 9 Zapáté je nesporné, že ačkoli EEG z roku 2012 neukládá dodavatelům elektřiny povinnost přenést příplatek EEG na konečné spotřebitele ani jim to nezakazuje. Je rovněž nesporné, že dodavatelé, kteří mají sami povinnost platit příplatek PPS, přenášejí v praxi tuto zátěž na své zákazníky, jak ostatně Spolková republika Německo na jednání potvrdila. Prováděcí pravidla, podle kterých tento příplatek musí být signalizován na faktuře, která je jim zaslána, jsou stanovena v EEG z roku 2012 (§ 53 EEG z roku 2012), stejně tak i podmínky, za kterých tito zákazníci musejí být informováni o poměru obnovitelných energií dotovaných podle zákona o obnovitelných energiích, který je jim dodáván (§ 54 EEG z roku 2012).
- 10 Kromě toho EEG z roku 2012 rovněž stanoví režim zvláštního vyrovnání, podle kterého Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle (Spolkový úřad pro hospodářství a kontrolu vývozu, dále jen „BAFA“) poskytuje každý rok omezení části příplatku EEG, která může být dodavatelé elektřiny přenesena na dvě určené kategorie zákazníků, totiž na jedné straně „výrobní podniky s vysokou spotřebou elektrické energie“ (dále jen „PVSE“) a na druhé straně „železniční podniky“, po podání žádosti, která musí být posledně uvedenými společnostmi předložena před 30. červnem předcházejícího roku, s cílem snížení jejich nákladů na elektřinu, a tím zachování jejich konkurenceschopnosti (§ 40 EEG z roku 2012).
- 11 EEG z roku 2012 upřesňuje podmínky, které otevírají nárok na tento režim, postup, který musí sledovat způsobilé podniky, pravidla určení omezení případ od případu a účinky rozhodnutí učiněných v této věci ze strany BAFA (§ 41 až § 44 EEG z roku 2012). EEG z roku 2012 zvláště stanoví, že pro podniky výrobního odvětví, jejichž náklady na spotřebu elektřiny představují nejméně 14 % jejich hrubé přidané hodnoty a jejichž spotřeba je nejméně 1 gigawatthodina (GWh), je toto omezení stanoveno na 10 % příplatku EEG pro část jejich spotřeby v rozmezí od 1 GWh do 10 GWh, na 1 % tohoto příplatku pro část jejich spotřeby v rozmezí od 10 GWh a 100 GWh, a na 0,05 eurocentu/KWh při vyšší spotřebě. EEG z roku 2012 rovněž stanoví, že pro podniky výrobního odvětví, jejichž náklady na spotřebu elektřiny představují nejméně 20 % jejich hrubé přidané hodnoty a jejichž spotřeba je nejméně 100 GWh, je příplatek EEG omezen na 0,05 eurocentu/KWh od první kilowatthodiny. EEG z roku 2012 kromě toho uvádí, že dodavatelé elektřiny musejí informovat podniky mající prospěch z oznámení o omezení příplatku EEG zaprvé o části obnovitelných energií

používající podporu podle zákona o obnovitelných energiích, která je jim dodávána, zadruhé o celkové skladbě jejich zdrojů energie a zatřetí, pro podniky upřednostněné podle zákona o obnovitelných energiích, o skladbě zdrojů energie, která je jim poskytována (§ 54 EEG z roku 2012).

- 12 Zašesté EEG z roku 2012 ukládá provozovatelům zařízení, PS a dodavatelům elektřiny souhrn informačních a publikačních povinností, zvláště s ohledem na PPS a Bundesnetzagentur (Spolkové agentuře pro sítě, (dále jen „BNetzA“), se kterými se pojí řada povinností transparentnosti spočívající konkrétně na PPS (§ 45 až § 51 EEG z roku 2012). Uvedený zákon rovněž stanoví pravomoci týkající se dohledu a kontroly, které má BNetzA vůči PDS a PPS (§ 61 EEG z roku 2012).

Rozhodnutí o zahájení

- 13 Dopisem ze dne 18. prosince 2013 oznámila Komise německým orgánům, že se rozhodla zahájit formální vyšetřovací řízení, pokud jde o opatření obsažená v EEG z roku 2012 a provedená ve formě podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů a uživatelů s vysokou spotřebou energie.
- 14 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 28. února 2014 podala Spolková republika Německo žalobu na neplatnost proti rozhodnutí o zahájení a vzala tuto žalobu zpět dopisem ze dne 28. dubna 2015.
- 15 Usnesením ze dne 8. června 2015 předseda třetího senátu Tribunálu nařídil vyškrtnutí věci z rejstříku Tribunálu (Německo v. Komise, T-134/14, nezveřejněné, EU:T:2015:392).

Napadené rozhodnutí

- 16 Dne 25. listopadu 2014 přijala Komise rozhodnutí (EU) 2015/1585 o režimu podpory SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) [který zavedlo Německo na podporu elektřiny z obnovitelných zdrojů a uživatelů s vysokou spotřebou energie] (Úř. věst. 2015, L 250, s. 122, dále jen „napadené rozhodnutí“).
- 17 Na jedné straně se Komise domnívala, že výkupní ceny a tržní prémie, které výrobcům elektřiny zaručují podle zákona EEG cenu za jimi vyráběnou elektřinu, která je vyšší než cena tržní, představují státní podporu slučitelnou s vnitřním trhem. Na druhé straně měla Komise za to, že snížení příplatku EEG u některých uživatelů s vysokou spotřebou energie rovněž představuje státní podporu, jejíž slučitelnost s vnitřním trhem je uznána pouze, pokud spadá do určitých kategorií.
- 18 Výroková část napadeného rozhodnutí zní takto:

„Článek 1

Státní podpora na výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů a důlního plynu, včetně mechanismu jejího financování, která byla poskytnuta na základě zákona Erneuerbare-Energien-Gesetz 2012 [...] a kterou Německo zavedlo protiprávně v rozporu s čl. 108 odst. 3 [SFEU], je slučitelná s vnitřním trhem s výhradou provedení závazku stanoveného v příloze I ze strany Německa.

[...]

Článek 3

1. Státní podpora spočívající ve snížení příplatku na financování podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů [...] v letech 2013 a 2014 u uživatelů s vysokou spotřebou energie [...], kterou Německo zavedlo protiprávně v rozporu s čl. 108 odst. 3 [SFEU], je slučitelná s vnitřním trhem, pokud spadá do jedné ze čtyř kategorií uvedených v tomto odstavci.

Pokud byla státní podpora poskytnuta podniku, který působí v některém odvětví uvedeném na seznamu v příloze 3 pokynů pro státní podporu v oblasti životního prostředí a energetiky na období 2014–2020 [...], je slučitelná s vnitřním trhem, jestliže podnik uhradil alespoň 15 % dodatečných nákladů vynaložených dodavateli elektřiny kvůli povinnostem souvisejícím s nákupem energie z obnovitelných zdrojů, které byly následně přeneseny na jejich zákazníky. Pokud podnik uhradil méně než 15 % těchto dodatečných nákladů, je státní podpora slučitelná v případě, jestliže podnik zaplatil částku, která odpovídá alespoň 4 % jeho hrubé přidané hodnoty, nebo v případě podniků, jejichž náročnost na elektrickou energii činí nejméně 20 %, alespoň 0,5 % hrubé přidané hodnoty.

Pokud byla státní podpora poskytnuta podniku, který nepůsobí v některém odvětví uvedeném na seznamu v příloze 3 pokynů z roku 2014, avšak jeho náročnost na elektrickou energii v roce 2012 činila nejméně 20 % a v tomto roce působil v odvětví, jehož intenzita obchodu dosahuje na úrovni Unie alespoň 4 %, je slučitelná s vnitřním trhem, jestliže podnik uhradil alespoň 15 % dodatečných nákladů vynaložených dodavateli elektřiny kvůli povinnostem souvisejícím s nákupem energie z obnovitelných zdrojů, které byly následně přeneseny na jejich zákazníky. Pokud podnik uhradil méně než 15 % těchto dodatečných nákladů, je státní podpora slučitelná v případě, jestliže podnik zaplatil částku, která odpovídá alespoň 4 % jeho hrubé přidané hodnoty, nebo v případě podniků, jejichž náročnost na elektrickou energii činí nejméně 20 %, alespoň 0,5 % hrubé přidané hodnoty.

Pokud byla státní podpora poskytnuta podniku způsobilému pro slučitelnou státní podporu na základě druhého nebo třetího pododstavce, výše příplatku EEG uhrazeného tímto podnikem však nedosáhla úrovně, jež se vyžaduje v těchto pododstavcích, jsou slučitelné tyto části podpory:

- a) pro rok 2013 část podpory, jež přesahuje 125 % příplatku, který podnik skutečně uhradil v roce 2013;
- b) pro rok 2014 část podpory, jež přesahuje 150 % příplatku, který podnik skutečně uhradil v roce 2013.

Pokud byla státní podpora poskytnuta podniku, který není způsobilý pro slučitelnou státní podporu na základě druhého nebo třetího pododstavce, a pokud podnik uhradil méně než 20 % dodatečných nákladů na příplatek bez snížení, jsou slučitelné tyto části podpory:

- a) pro rok 2013 část podpory, jež přesahuje 125 % příplatku, který podnik skutečně uhradil v roce 2013;
- b) pro rok 2014 část podpory, jež přesahuje 150 % příplatku, který podnik skutečně uhradil v roce 2013.

2. Podpora, na kterou se odstavec 1 nevztahuje, není slučitelná s vnitřním trhem.“

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 19 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 2. února 2015 podala Spolková republika Německo projednávanou žalobu.
- 20 Spolková republika Německo navrhuje, aby Tribunál:
 - zrušil napadené rozhodnutí;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

21 Komise navrhuje, aby Tribunál:

- zamítl žalobu;
- uložil Spolkové republice Německo náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

22 Na podporu své žaloby Spolková republika Německo vznáší tři žalobní důvody, v podstatě vycházející první ze zjevně nesprávných posouzení skutkového stavu, druhý z neexistence zvýhodnění v důsledku zvláštního režimu vyrovnání a třetí z neexistence finančního zvýhodnění ze státních prostředků.

K prvnímu důvodu, vycházejícímu ze zjevně nesprávných posouzení skutkového stavu

K přípustnosti

23 Komise tvrdí, aniž formálně vznáší námitku nepřípustnosti na základě článku 130 jednacího řádu Tribunálu, že první žalobní důvod je nepřípustný v podstatě z důvodu, že je nesrozumitelný.

24 Komise totiž tvrdí, že jí ve svém popise předmětu tohoto žalobního důvodu Spolková republika Německo obecně vytýká, že zjevně nezohlednila různé formy jednání státu a tato výtku je podle ní nesrozumitelná. Dodává, že Tribunálu nepřísluší vykládat nesrozumitelné argumenty žaloby způsobem, aby dávaly smysl.

25 V tomto ohledu je třeba uvést, že na základě čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, který se na řízení před Tribunálem použije v souladu s čl. 53 prvním pododstavcem téhož statutu a čl. 76 písm. d) jednacího řádu, musí každý návrh na zahájení řízení uvádět předmět sporu a stručný popis žalobních důvodů. Tento popis musí být kromě toho nezávisle na jakékoliv terminologické otázce dostatečně jasný a přesný, aby umožnil žalovanému připravit si svou obranu a Tribunálu rozhodnout o žalobě případně i bez dalších informací. Za účelem zajištění právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti je k tomu, aby byla žaloba z hlediska výše uvedených ustanovení přípustná, nutno, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je založena, vyplývaly přinejmenším stručně, ale uceleně a srozumitelně ze samotné žaloby (viz usnesení ze dne 28. dubna 1993, De Hoe v. Komise, T-85/92, EU:T:1993:39, bod 20 a citovaná judikatura).

26 Konkrétně řečeno, i když je třeba připustit, že na jedné straně není formulace žalobních důvodů vázána na terminologii a výčet v jednacím řádu a na druhé straně může postačovat vyjádření žalobních důvodů spíše prostřednictvím jejich podstaty než právní kvalifikace, musí být nicméně splněna podmínka, že uvedené žalobní důvody jsou v žalobě uvedeny dostatečně jasně. Pouhé abstraktní uvedení žalobních důvodů v žalobě nesplňuje požadavky statutu Soudního dvora Evropské unie a jednacího řádu, přičemž výraz „stručný popis žalobních důvodů“ použitý v těchto právních předpisech značí, že žaloba musí ozřejmit, v čem spočívá žalobní důvod, na kterém se žaloba zakládá (viz usnesení ze dne 28. dubna 1993, De Hoe v. Komise, T-85/92, Recueil, EU:T:1993:39, body 20 a 21 a citovaná judikatura).

27 V projednávané věci z žaloby vyplývá, že předmět prvního žalobního důvodu je jasně definován tím, že směřuje ke zrušení napadeného rozhodnutí a je založen na zjevně nesprávných posouzeních skutkového stavu a role státu ve fungování EEG z roku 2012. Z žaloby tak vyplývá, že tímto žalobním důvodem Spolková republika Německo má v podstatě za to, že napadené rozhodnutí je stiženo porušením čl. 107 odst. 1 SFEU, takže tento žalobní důvod je v žalobě uveden dostatečně jasně.

28 Z toho vyplývá, že námitka nepřípustnosti musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

K věci samé

- 29 Spolková republika Německo má v podstatě za to, že napadené rozhodnutí je stiženo porušením čl. 107 odst. 1 SFEU tím, že se Komise dopustila různých zjevně nesprávných posouzení ve svém hodnocení role státu ve fungování EEG z roku 2012. V tomto ohledu Spolková republika Německo tvrdí, že stát nevykonává zvláštní roli a nezasahuje do fungování EEG z roku 2012.
- 30 V první řadě, pokud jde o strany, které zasahují do systému EEG 2012, Spolková republika Německo tvrdí, že zaprvé pouze objekty soukromého práva se účastní mechanismu EEG z roku 2012, zadruhé uvedený zákon je použitelný bez rozdílu jak na veřejné provozovatele soustav a dodavatele elektřiny, tak na jejich soukromé ekvivalenty, zatřetí žádný jednotlivý podnik není pověřen zvláštními úkoly stanovenými v EEG z roku 2012 nebo v jeho prováděcích nařízeních, nýbrž pouze PPS vzaty kolektivně a začtvrté státní orgány, kterým byly přiznány výsady v EEG z roku 2012, mají za jediný úkol kontrolovat legalitu a řádné fungování stanovených mechanismů bez dopadu na původ a použití získaných prostředků.
- 31 Ve druhé řadě, pokud jde o finanční toky vytvářené fungováním EEG z roku 2012, Spolková republika Německo tvrdí, že nejsou uloženy ani kontrolovány státem. Na podporu tohoto tvrzení uvádí, že jednak EEG z roku 2012 je režimem stanovení ceny pro výrobu elektřiny z obnovitelných energií, který státu neumožňuje stanovit částku příplatku EEG, která je určena účastníky v rámci jejich smluvní svobody, a jednak realizace platebního nároku mezi jednotlivci, která vyplývá z mechanismů EEG z roku 2012, není nijak zajišťována státními orgány a v případě sporů spadá do pravomoci civilních soudů.
- 32 Ve třetí řadě Spolková republika Německo uvádí, že pokud jde o roli správy ve zvláštním režimu vyrovnání stanoveném v EEG z roku 2012, úloha BAFA se omezuje na rozhodování o žádostech o omezení, které jsou mu předloženy a na vypracování v rámci přesně stanovené pravomoci, která mu neponechává žádný prostor pro uvážení, rozhodnutí, které se omezuje na případné konstatování, že jsou podmínky požadované pro získání nároku na omezení splněny. BAFA tak nedisponuje ani přímo finančními toky vytvořenými fungováním EEG z roku 2012 ani přístupem k těmto tokům ani prostředky k jejich kontrolování.
- 33 V tomto ohledu je úvodem třeba připomenout, že čl. 107 odst. 1 SFEU stanoví, že podpory poskytované v jakékoli formě státem nebo ze státních prostředků, které narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž tím, že zvýhodňují určité podniky nebo určitá odvětví výroby, jsou neslučitelné s vnitřním trhem, pokud ovlivňují obchod mezi členskými státy.
- 34 Článek 107 odst. 1 SFEU tuto neslučitelnost podmiňuje ověřením čtyř podmínek. Zaprvé se musí jednat o státní zásah nebo zásah ze státních prostředků. Zadruhé tento zásah musí být způsobilý ovlivnit obchod mezi členskými státy. Zatřetí musí svého příjemce zvýhodnit. Začtvrté musí narušovat či hrozit narušením hospodářské soutěže (viz rozsudek ze dne 15. července 2004, Pearle a další, C-345/02, EU:C:2004:448, bod 33 a citovaná judikatura).
- 35 Pokud jde o první z těchto podmínek, z ustálené judikatury vyplývá, že za podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU jsou považována pouze zvýhodnění poskytnutá přímo nebo nepřímo ze státních prostředků. Rozlišení učiněné v tomto ustanovení mezi „podporami poskytovanými státy“ a podporami poskytovanými „ze státních prostředků“ totiž neznamená, že podporami jsou všechna zvýhodnění poskytnutá státem, ať jsou, nebo nejsou financována ze státních prostředků, ale jeho účelem je pouze zahrnout do tohoto pojmu zvýhodnění, která jsou poskytnuta přímo státem, jakož i zvýhodnění, která jsou poskytnuta prostřednictvím veřejné nebo soukromé organizace, která byla určena nebo zřízena tímto státem (rozsudek ze dne 13. března 2001, PreussenElektra, C-379/98, EU:C:2001:160, bod 58 a citovaná judikatura). Zákaz stanovený v čl. 107 odst. 1 SFEU tak může v zásadě zahrnovat i podpory poskytované veřejnými nebo soukromými organizacemi, které byly zřízeny nebo určeny státem za účelem správy podpory (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek ze dne 15. července 2004, Pearle a další, C-345/02, EU:C:2004:448, bod 34 a citovaná judikatura).

- 36 Avšak aby mohly být určité výhody kvalifikovány jako podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, musejí být jednak poskytnuty přímo nebo nepřímo ze státních prostředků a jednak přičitatelné státu (viz rozsudek ze dne 15. července 2004, Pearle a další, C-345/02, EU:C:2004:448, bod 35 a citovaná judikatura). Z judikatury totiž vyplývá, že jde o odlišné a kumulativní podmínky (viz rozsudek ze dne 5. dubna 2006, Deutsche Bahn v. Komise, T-351/02, EU:T:2006:104, bod 103 a citovaná judikatura).
- 37 Pokud jde o podmínku přičitatelnosti opatření, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je třeba zkoumat, zda musí být na veřejné orgány nahlíženo tak, že se podílely na přijetí uvedeného opatření (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2013, Association Vent De Colère! a další, C-262/12, EU:C:2013:851, bod 17 a citovaná judikatura).
- 38 V projednávané věci je třeba uvést, že i když Spolková republika Německo tvrdí, že napadené rozhodnutí je stíženo zjevně nesprávnými posouzeními skutkového stavu, její argumentace se v rámci jejího prvního žalobního důvodu týká výlučně fungování EEG z roku 2012 a role státu v tomto systému.
- 39 Je totiž třeba konstatovat, že Spolková republika Německo se na podporu svého prvního žalobního důvodu omezuje na vysvětlení fungování EEG z roku 2012 prostřednictvím připomenutí právních ustanovení, ale nepředkládá žádný konkrétní poznatek umožňující konstatovat skutkový omyl v popisu dotčených mechanismů nebo zjevně nesprávné posouzení v jejich analýze.
- 40 Mimoto v rozsahu, v němž Spolková republika Německo v prvním žalobním důvodu zpochybňuje přičitatelnost EEG z roku 2012 státu, je třeba konstatovat, že mechanismy podpory a vyrovnání dotčené v projednávané věci byly vytvořeny zákonem, v tomto případě EEG z roku 2012, což ostatně Spolková republika Německo uznává, když v žalobě uvádí „stanovený právní rámec“. Tyto mechanismy je tak třeba podle judikatury citované v bodě 37 výše mít za mechanismy přičitatelné státu.
- 41 Za těchto okolností na rozdíl od tvrzení Spolkové republiky Německo není nezbytné provést podrobnější analýzu role státu ve fungování EEG z roku 2012, jelikož tato otázka spadá do posouzení podmínky týkající se použití státních prostředků ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, zkoumané v rámci třetího žalobního důvodu.
- 42 První žalobní důvod musí být tudíž zamítnut.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z neexistence zvýhodnění v důsledku zvláštního režimu vyrovnání

- 43 Spolková republika Německo v podstatě uvádí, že napadené rozhodnutí je stíženo porušením čl. 107 odst. 1 SFEU tím, že se Komise chybně domnívala, že zvláštní režim vyrovnání zakládá výhodu ve prospěch PVSE. Projednávaný důvod se dělí na pět částí.
- 44 Úvodem je třeba uvést, podobně jako Komise ve své žalobní odpovědi, že obsah druhého žalobního důvodu vzneseného Spolkovou republikou Německo se týká výlučně samotné existence výhody ve prospěch PVSE, ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU související se zvláštním režimem vyrovnání, a nikoli otázky selektivnosti takové výhody, ani dokonce existence selektivní výhody spojené s režimem podpory, což jsou otázky, které nemají být zkoumány Tribunálem.
- 45 Kromě toho Tribunál považuje za vhodné zkoumat zaprvé první, druhou a pátou část společně, poté zadruhé třetí část a zatřetí čtvrtou část.

K první, druhé a páté části

- 46 V první části druhého žalobního důvodu Spolková republika Německo tvrdí, že režim zvláštního vyrovnání nepřiznává výhodu PVSE, nýbrž má za cíl kompenzovat snížení jejich mezinárodní konkurenceschopnosti související zvláště se skutečností, že zatížení je jasné nižší v jiných v jiných zemích Evropské unie, včetně členských států, kde rovněž existuje snížení zatížení pro PVSE. Spolková republika Německo dodává, že v třetích zemích často nejsou srovnatelné zátěže.
- 47 V druhé části druhého žalobního důvodu Spolková republika Německo uvádí, že velký počet energeticky náročných odvětví, jako je produkce nebo úprava mědi, oceli, hliníku a ropy, podléhá velmi silnému mezinárodnímu konkurenčnímu tlaku. Zvláštní režim vyrovnání tak nepřináší výhodu, nýbrž kompenzuje nevýhodu, jelikož bez tohoto režimu by se podniky, jejichž výrobní podmínky vykazují zvláště vysokou energetickou náročnost, nacházely ve velmi nepříznivé konkurenční situaci ve srovnání se situací podniků téhož odvětví se sídlem v jiných členských státech nebo ve třetích státech.
- 48 V páté části druhého žalobního důvodu Spolková republika Německo uvádí, že zvláštní režim vyrovnání je odůvodněn zachováním konkurenceschopnosti německých podniků v podmínkách zvlášť energeticky náročné produkce. Z tohoto pohledu je zvláštní režim vyrovnání důležitým nástrojem pro zajištění stejných soutěžních podmínek německým podnikům se zvláště vysokou energetickou náročností a pro podporu přechodu na zásobování energií založenou na obnovitelných zdrojích. Kromě toho se Spolková republika Německo domnívá, že PVSE zvýhodněné zvláštním režimem vyrovnání, které musejí prokázat v rámci postupu stanoveného v § 41 odst. 1 bodu 2 EEG z roku 2012, že provedly certifikaci, v jejímž rámci byla uvedena a posouzena jejich spotřeba energie, musejí vyvinout mnoho úsilí v oblasti auditů. Odpovídající požadavky tak přinášejí vysoké náklady. Podle Spolkové republiky Německo silnější snížení příplatku EEG v těchto případech představuje odpovídající vyrovnání za úsilí spojené se správou energetických zdrojů vynaložené dotčenými podniky.
- 49 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je pojem „podpora“ obecnější než pojem „dotace“, jelikož zahrnuje nejen pozitivní plnění, jako jsou dotace samotné, nýbrž rovněž státní zásahy, které v různých formách snižují náklady, jež obvykle zatěžují rozpočet podniku, a které mají tutéž povahu a stejné účinky, aniž jsou dotacemi v užším slova smyslu (viz rozsudek ze dne 7. března 2012, *British Aggregates v. Komise*, T-210/02 RENV, EU:T:2012:110, bod 46 a citovaná judikatura).
- 50 K tomu, aby bylo opatření kvalifikováno jako státní podpora ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, je zejména třeba, zaprvé aby zahrnovalo výhodu, která může mít různé formy (podpora poskytovaná „v jakékoli formě“), a zadruhé aby tato výhoda přímo nebo nepřímo vyplývala z veřejných zdrojů (podpora poskytovaná „státem nebo ze státních prostředků“).
- 51 Právě s ohledem na tato připomenutí je třeba ověřit, zda omezení příplatku EEG přiznané PVSE samo o sobě znamená poskytnutí výhody, ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, těmto PVSE.
- 52 V projednávané věci Komise v bodě 65 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že § 40 a § 41 EEG z roku 2012 zakládají omezení příplatku EEG ve prospěch PVSE, a brání tak PPS a dodavatelům elektřiny přenést dodatečné náklady související s elektřinou EEG na PVSE.
- 53 V tomto ohledu je třeba konstatovat, podobně jako Komise v napadeném rozhodnutí, že § 40 EEG z roku 2012 stanoví zásadu omezení příplatku EEG, který může být dodavatelé elektřiny přenesen na uživatele s vysokou spotřebou energie tím, že stanoví, že BAFA na žádost vydá správní akt, který dodavatelé elektřiny zakazuje přenést celý příplatek EEG na konečného uživatele, pokud tento uživatel je PVSE. Článek 41 EEG z roku 2012 podmiňuje omezení příplatku EEG vůči PVSE dodržáním některých podmínek souvisejících hlavně s množstvím jejich spotřebované energie.

- 54 Rovněž je třeba zdůraznit, že nebyl předložen žádný argument proti tomuto konstatování, jelikož Spolková republika Německo sama uznává, že režim zavedený těmito články směřuje k omezení nadměrné hospodářské zátěže vyplývající, pokud jde o PVSE, z podpory výroby elektřiny EEG, a tudíž snižuje zátěž obvykle zatěžující jejich rozpočet.
- 55 Komise se tudíž nedopustila nesprávného právního posouzení, když v napadeném rozhodnutí dospěla k závěru, že zvláštní režim vyrovnání vytvořený § 40 a § 41 EEG z roku 2012 osvobozuje PVSE od zátěže, kterou by běžně nesly, a že je tudíž prokázána existence výhody poskytnuté PVSE, která vyplývá již z popisu mechanismu zavedeného v EEG z roku 2012.
- 56 Tento závěr není zpochybněn okolností, že Spolková republika Německo tímto zvláštním režimem vyrovnání zamýšlí kompenzovat soutěžní znevýhodnění. V tomto ohledu je totiž třeba připomenout, že podle ustálené judikatury okolnost, že členský stát Unie usiluje jednostrannými opatřeními o sblížení soutěžních podmínek, které existují v určitém hospodářském odvětví s těmi, které existují v ostatních členských státech, nemůže zbavit tato opatření povahy podpor (viz rozsudek ze dne 3. března 2005, Heiser, C-172/03, EU:C:2005:130, bod 54 a citovaná judikatura).
- 57 První, druhou a pátou část druhého žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout.

K třetí části

- 58 V třetí části druhého žalobního důvodu spolková republika Německo tvrdí, že německý zákonodárce uplatněním zvláštního režimu vyrovnání k omezení příplatků placených ze strany PVSE pouze zamýšlí kompenzovat strukturální nevýhody, takže hypotéza zvýhodnění se bez dalšího jeví vyloučena. V tomto ohledu Spolková republika Německo tvrdí, že Tribunál již rozhodl, že kompenzace strukturálních znevýhodnění není výhodou ve smyslu definice podpory obsažené v čl. 107 odst. 1 SFEU.
- 59 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury jsou za státní podpory považovány zásahy, které mohou v jakékoli formě přímo nebo nepřímo zvýhodňovat podniky nebo které musejí být považovány za hospodářské zvýhodnění, které by podnik-příjemce nezískal za obvyklých podmínek na trhu (viz rozsudek ze dne 2. září 2010, Komise v. Deutsche Post, C-399/08 P, EU:C:2010:481, bod 40 a citovaná judikatura).
- 60 Rovněž je třeba připomenout, že důvody, o které se opatření podpory opírá, nejsou dostačující k tomu, aby se na takové opatření nevztahovala bez dalšího kvalifikace podpory ve smyslu článku 107 SFEU. Odstavec 1 tohoto ustanovení totiž nerozlišuje mezi příčinami či cíli státních intervencí, ale určuje je podle jejich účinků (viz rozsudek ze dne 9. června 2011, Comitato „Venezia vuole vivere“ a další v. Komise, C-71/09 P, C-73/09 P a C-76/09 P, EU:C:2011:368, bod 94 a citovaná judikatura).
- 61 Rovnou je třeba se domnívat, že režim vyrovnání vytvořený § 40 a § 41 EEG z roku 2012 nemůže nebyť označen za státní podporu pouze z důvodu, že pro PVSE odstraňuje strukturální znevýhodnění.
- 62 Za předpokladu, že Spolková republika Německo hodlá svou argumentací poukázat na judikaturu týkající se kompenzace představující protihodnotu za služby poskytované podniky pověřenými službou obecného hospodářského zájmu k plnění povinností veřejné služby, je třeba uvést, že takový zásah musí odpovídat kritériím stanoveným rozsudkem ze dne 24. července 2003, Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415), aby nespadal do působnosti čl. 107 odst. 1 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. února 2015, Orange v. Komise, T-385/12, nezveřejněný, EU:T:2015:117, bod 43 a citovaná judikatura).
- 63 V projednávané věci však ze skutečností daného případu nevyplývá, že PVSE jsou pověřeny službou obecného hospodářského zájmu a mají vykonávat povinnosti veřejné služby.

64 Ostatně je třeba konstatovat, že Spolková republika Německo ve třetí části druhého žalobního důvodu netvrdí, že kritéria stanovená v rozsudku ze dne 24. července 2003, *Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, EU:C:2003:415) jsou splněna, pokud jde o dotčená opatření.

65 Je tedy třeba zamítnout třetí část druhého žalobního důvodu.

Ke čtvrté části

66 Ve čtvrté části druhého žalobního důvodu Spolková republika Německo tvrdí, že zvláštní režim vyrovnání dodržuje zásadu přispívací schopnosti tím, že německá vláda doufá, že snížením příplatku EEG pro vysoce energeticky náročné podniky budou moci být tyto podniky zachovány v Německu a alespoň do jisté míry tak přispějí k příplatku EEG.

67 V tomto ohledu je rovnou třeba uvést, že se Spolková republika Německo svou obecnou a abstraktní argumentací vycházející ze „zásady přispívací schopnosti“ v podstatě omezuje na tvrzení, že pokud by PVSE byly příplatkem EEG zatíženy v plném rozsahu, mohly by svou výrobu přesunout do zahraničí a takto by se již nepodílely na přísunu prostředků získaných tímto příplatkem. Spolková republika Německo však nepředkládá žádný důkaz na podporu této argumentace. Zvláště neprokázala, že individuálně zohlednila finanční situace podniků, kterým svědčí omezení příplatku EEG, ani že by uvedené podniky bez tohoto omezení skutečně přesunuly svou výrobu.

68 Navíc za předpokladu, že by Spolková republika Německo měla svou argumentaci týkající se zásady přispívací schopnosti v úmyslu odkázat na judikaturu, podle které pojem „státní podpora“ nezahrnuje státní opatření zavádějící rozlišení mezi podniky, a tedy *a priori* selektivní, pokud toto rozlišení vyplývá z povahy nebo systematiky daňové soustavy, do níž tato opatření patří (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2011, *Komise a Španělsko v. Government of Gibraltar a Spojené království*, C-106/09 P a C-107/09 P, EU:C:2011:732, bod 145 a citovaná judikatura), tato argumentace není přesvědčivá. Neprokázala totiž, že rozlišování mezi podniky v oblasti nákladů skutečně vyplývá z povahy a struktury dotčeného systému, jak to požaduje judikatura (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2011, *Komise a Španělsko v. Government of Gibraltar a Spojené království*, C-106/09 P a C-107/09 P, EU:C:2011:732, bod 146 a citovaná judikatura).

69 Čtvrtou část druhého žalobního důvodu je proto třeba zamítnout.

70 Ze všech předcházejících úvah vyplývá, že druhý žalobní důvod, vycházející z neexistence zvýhodnění v důsledku zvláštního režimu vyrovnání, musí být zamítnut.

K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z neexistence finančního zvýhodnění ze státních prostředků

71 Spolková republika Německo se v podstatě domnívá, že napadené rozhodnutí je stiženo porušením čl. 107 odst. 1 SFEU, jelikož Komise měla chybně za to, že fungování EEG z roku 2012 zahrnuje státní prostředky, kdežto podle ní konstatování obsažená v rozsudku ze dne 13. března 2001, *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), neumožňují v projednávané věci závěr o existenci státní podpory, pokud jde o režim jak podpory, tak vyrovnání. EEG z roku 2012 je – podobně jak rozhodl Soudní dvůr, pokud jde o dotčená legislativní ustanovení ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 13. dubna 2001, *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160) – právní úpravou členského státu, která zaprvé ukládá soukromým podnikům zásobujícím elektřinou vykupovat v jejich oblasti zásobování elektřinu vyrobenou z obnovitelných zdrojů energie za minimální ceny, které jsou vyšší nežli skutečná hospodářská hodnota tohoto typu elektřiny, a zadruhé rozděluje finanční náklady vyplývající z této povinnosti mezi tyto provozovatele a soukromé provozovatele elektrizačních soustav stojící v síti výše.

- 72 Zaprvé Spolková republika Německo tvrdí, že systém EEG z roku 2012 nemá žádnou vazbu na státní rozpočet nebo rozpočet veřejnoprávního subjektu, takže je vyloučeno zahrnutí státních prostředků.
- 73 V tomto ohledu nejprve tvrdí, že legislativní ustanovení týkající se systému EEG z roku 2012 nestanoví ani financování podpor na obnovitelné energie ze státních prostředků ani přičitatelnost státu. Spolková republika Německo dodává, že podle judikatury si platby mezi jednotlivci nařízené státem zachovávají povahu soukromého práva, aniž jsou přičitatelné státnímu rozpočtu nebo rozpočtu jiného veřejnoprávního subjektu, ohledně nichž se stát nezříká žádného zdroje, ať již jakéhokoli, jako jsou daně, poplatky, příspěvky nebo jiné.
- 74 Dále Spolková republika Německo uvádí, že z judikatury rovněž vyplývá, že poplatky, daně a dávky se vyznačují skutečností, že se vytvořené příjmy musejí, v té či oné formě, vrátit do rozpočtu státu nebo jiného veřejnoprávního subjektu. V případě EEG z roku 2012 tomu tak ovšem není. PPS nejsou veřejnoprávními subjekty a prostředky, které jsou jim placeny pro pokrytí nákladů vyplývajících z prodeje elektřiny vyrobené z obnovitelných zdrojů na burze s elektřinou, nijak nesnižují, přímo ani nepřímo, příjmy státu.
- 75 Konečně Spolková republika Německo tvrdí, že neexistence napojení příplatku EEG na spolkový rozpočet nebo na rozpočet veřejnoprávního subjektu vyplývá rovněž ze skutečnosti, že případné přebytky nebo deficity PPS musejí být vyrovnány, včetně úroků, v následujícím roce v rámci stanovení příplatku EEG, jak odpovídá občanskoprávnímu nároku na náhradu nákladů. K tomuto aspektu dodává, že případné spory vzniklé z dlužné částky na základě použití systému financování EEG z roku 2012 spadají do pravomoci civilních soudů, jelikož správní orgány nemají žádný vliv na řešení těchto sporů.
- 76 Zadruhé Spolková republika Německo v podstatě tvrdí, že mechanismus EEG z roku 2012 nestanoví monitorování provedeního použití prostředků pocházejících z příplatku EEG státem. Ačkoli je pravda, že EEG z roku 2012 stanoví řadu úkolů monitorování majících za cíl kontrolovat řádnost, legalitu a řádné fungování mechanismů zavedených soukromými subjekty k provedení zákonných požadavků, nic to podle Spolkové republiky nemění na tom, že státní subjekty, kterým tyto úkoly přísluší, nemají pravomoc vykonávat vliv na platby nebo finanční toky a nemají žádnou pravomoc, pokud jde o finanční prostředky použité různými stranami zúčastněnými na systému. V zásadě se opírá o věc, ve které byl vydán rozsudek ze dne 15. července 2004, Pearle a další (C-345/02, EU:C:2004:448).
- 77 Spolková republika Německo nejprve tvrdí, že se úkoly kontroly BNetzA v podstatě týkají provedení ustanovení týkajících se příplatku EEG, které dodavatelé elektřiny mohou požadovat od konečných zákazníků. Podle Spolkové republiky Německo BNetzA může zasáhnout, pouze pokud stanovení příplatku EEG porušuje stanovené normy, například začleněním nákladů, které nemohou být zahrnuty do příplatku EEG.
- 78 Dále Spolková republika Německo tvrdí, že zákonné uložení metody výpočtu, jakož i povinnosti transparentnosti a práva monitorování, které se s tím pojí, slouží pouze k zabránění tomu, aby se nějaký subjekt v jakémkoli stadiu řetězce neobohatil.
- 79 Konečně Spolková republika Německo tvrdí, že se Komise dopustila nesprávného právního posouzení v napadeném rozhodnutí tím, že uvedla, že právní úprava a monitorování činí ze soukromých peněžních toků státní podpory ve smyslu článku 107 SFEU. V tomto ohledu uvádí, že Soudní dvůr rozhodl, že nejde o státní prostředky, pokud by získání vlivu státu na používání prostředků bylo dostatečně vyloučeno.
- 80 Zatřetí Spolková republika Německo zdůrazňuje, že se argumentace rozvinutá ve dvou prvních částech třetího žalobního důvodu zaměřená hlavně na otázku zapojení státních prostředků do fungování režimu podpory obdobně použije i na zvláštní režim vyrovnání.

- 81 Úvodem je v tomto ohledu třeba připomenout, že podle ustálené judikatury pouze výhody poskytované přímo nebo nepřímo ze státních prostředků mohou být považovány za podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU. Ze samotného znění tohoto ustanovení a z procesních pravidel zavedených článkem 108 SFEU totiž vyplývá, že výhody poskytované jiným způsobem než ze státních prostředků nespádají do působnosti předmětných ustanovení. Rozlišení mezi podporami poskytovanými státem a podporami poskytovanými ze státních prostředků má za cíl zahrnout do pojmu „podpora“ nejen podpory poskytované přímo státem, ale rovněž podpory poskytované veřejnými či soukromými entitami, které byly určeny nebo zřízeny státem (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 22. března 1977, *Steinike & Weinlig*, 78/76, EU:C:1977:52, bod 21, a ze dne 17. března 1993, *Sloman Neptun*, C-72/91 a C-73/91, EU:C:1993:97, bod 19 a citovaná judikatura). Unijní právo totiž nemůže připustit, aby pouhé zřízení samostatných organizací pověřených rozdělováním podpor umožňovalo obcházet pravidla týkající se státních podpor (rozsudek ze dne 16. května 2002, *Francie v. Komise*, C-482/99, EU:C:2002:294, bod 23).
- 82 Zadruhé je třeba zdůraznit, že není nezbytné ve všech případech zjišťovat, zda byl proveden převod státních prostředků, aby výhoda poskytnutá jednomu nebo několika podnikům mohla být považována za státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU (viz rozsudek ze dne 16. května 2002, *Francie v. Komise*, C-482/99, EU:C:2002:294, bod 36 a citovaná judikatura).
- 83 Je totiž třeba připomenout, že čl. 107 odst. 1 SFEU zahrnuje veškeré finanční prostředky, které mohou orgány veřejné moci skutečně použít k podpoře podniků, přičemž není relevantní, zda jsou tyto prostředky trvale v majetku státu, či nikoli. Platí proto, že i když částky odpovídající dotčenému opatření nejsou trvale ve vlastnictví státní pokladny, skutečnost, že zůstávají neustále pod veřejnou kontrolou, a tudíž jsou k dispozici příslušným vnitrostátním orgánům, je postačující k tomu, aby byly kvalifikovány jako státní prostředky (viz rozsudek ze dne 16. května 2002, *Francie v. Komise*, C-482/99, EU:C:2002:294, bod 37 a citovaná judikatura).
- 84 V projednávané věci se Komise v napadeném rozhodnutí domnívala, že prostřednictvím EEG z roku 2012 zavedla Spolková republika Německo zvláštní poplatek, příplatek EEG, a stanovila jeho účel, kterým je financování rozdílu mezi náklady, které PPS vynaloží na nákup elektřiny EEG, a příjmy získanými z prodeje této elektřiny. Komise se domnívala, že způsob výpočtu sloužící k určení výše příplatku EEG je rovněž definován v EEG z roku 2012, stejně jako zásada, že případné schodky a přebytky jsou převedeny do následujícího roku, což zajišťuje, aby PPS nevznikly ztráty, ale znamená to rovněž, že příjmy z příplatku nemohou použít na nic jiného než na financování elektřiny EEG. Komise dospěla k závěru, že na rozdíl od věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 13. března 2001, *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), poskytl stát v rámci EEG z roku 2012 PPS potřebné finanční prostředky na financování podpory elektřiny EEG.
- 85 Při tvrzení tohoto závěru se Komise v napadeném rozhodnutí opřela o čtyři řady argumentů.
- 86 Zprvce se Komise v bodech 112 až 116 odůvodnění napadeného rozhodnutí domnívala, že jelikož byl příplatek EEG zaveden státem a stát určil PPS ke správě finančních prostředků, pouhá skutečnost, že výhoda není financována přímo ze státního rozpočtu, nepostačuje k tomu, aby byla vyloučena možnost vynaložení státních prostředků. V tomto ohledu Komise uvedla, že je ustálenou judikaturou, že subjekty určené ke správě podpory mohou být veřejné nebo soukromé, a proto skutečnost, že PPS jsou soukromé subjekty, nemůže sama o sobě vyloučit existenci státních prostředků, stejně jako původně soukromá povaha vybraných prostředků.

- 87 Zadruhé Komise v bodech 117 a 118 napadeného rozhodnutí za účelem ukázání použití státních prostředků v systému zavedeném EEG z roku 2012 vycházela z určení PPS pro správu přípatku EEG. V tomto ohledu Komise zachovala předběžné závěry vyjádřené v rozhodnutí o zahájení a měla za to, že PPS musejí:
- nakupovat elektřinu EEG vyrobenou v oblasti spadající do jejich sítě přímo od výrobce, pokud je tento přímo připojen k přenosovému vedení, nebo od PDS za výkupní ceny, nebo zaplatit tržní prémii (proto se elektřina EEG i finanční zátěž spojená s podporou upravenou v EEG z roku 2012 soustředí na úrovni každého ze čtyř PPS);
 - uplatňovat „zvýhodnění zelené elektřiny“ u dodavatelů, kteří o to požádají a splňují požadované podmínky, jak je stanoveno v § 39 odst. 1 EEG z roku 2012;
 - vyrovnávat mezi sebou množství elektřiny EEG tak, aby každý z nich odkoupil stejný podíl elektřiny EEG;
 - prodávat elektřinu EEG na spotovém trhu podle pravidel stanovených v EEG z roku 2012 a jeho prováděcích předpisech, což mohou činit společně;
 - společně vypočítat příplatek EEG, který musí být stejný za každou KWh spotřebovanou v Německu, a to jako rozdíl mezi příjmy z prodeje elektřiny EEG a výdaji spojenými s nákupem elektřiny EEG;
 - společně zveřejňovat příplatek EEG ve zvláštním formátu na společných internetových stránkách;
 - zveřejňovat souhrnné informace o elektřině EEG;
 - porovnat odhadovaný příplatek EEG se skutečnou výší příplatku, jaká měla existovat v daném roce, a upravit příplatek pro následující rok;
 - zveřejnit odhady na několik let předem;
 - vybírat příplatek EEG od dodavatelů elektřiny;
 - (každý z nich) vést všechny finanční toky (výdaje a příjmy) související s uplatňováním EEG z roku 2012 na oddělených bankovních účtech.
- 88 Komise z toho vyvodila, že PPS nejen že vzájemně vypořádávají soukromé pohledávky, nýbrž i plní právní povinnosti podle EEG z roku 2012.
- 89 Zatřetí se Komise v bodech 119 až 122 napadeného rozhodnutí domnívala, že PPS jsou přísně monitorováni státem, pokud jde o správu příplatku EEG. Monitorování podle Komise zajišťuje BNetzA, která má rovněž potřebné donucovací pravomoci. Podle Komise BNetzA sleduje zejména způsob, jakým PPS prodávají elektřinu EEG, za niž jsou hrazeny výkupní ceny, na spotovém trhu, a ověřuje, zda PPS náležitě stanoví a zveřejňují příplatek EEG, zda PPS dodavatelům elektřiny řádně účtují příplatek EEG, zda jsou výkupní ceny a prémie náležitě účtovány PPS a příplatek EEG se snížil pouze u dodavatelů elektřiny, kteří splňují podmínky stanovené v § 39 EEG z roku 2012. Komise se rovněž domnívala, že BNetzA dostává od PPS rovněž informace o podpoře na elektřinu EEG a o cenách účtovaných dodavatelům, a že může uložit pokuty a vydávat rozhodnutí, včetně rozhodnutí, která ovlivňují výši příplatku EEG.
- 90 Začtvrté se Komise v bodech 123 až 138 napadeného rozhodnutí domnívala, že v rámci fungování EEG z roku 2012 existuje obecná státní kontrola vyplývající z toho, že stát organizuje přenos finančních prostředků prostřednictvím právních předpisů a stanoví, na jaké účely mohou být tyto finanční prostředky využity. Podle Komise, která se opírá zejména o věc, ve které byl vydán rozsudek ze dne

19. prosince 2013, Association Vent De Colère! a další (C-262/12, EU:C:2013:851), je rozhodujícím prvkem to, že stát vytvořil systém, v jehož rámci jsou náklady vynaložené PPS plně nahrazeny prostřednictvím příplatku EEG a dodavatelé elektřiny mohou tento příplatek přenést na konečné spotřebitele. V tomto ohledu Komise uvedla, že kontrola státu nad prostředky neznamená, že musí existovat toky ze státního rozpočtu a do něj zahrnující příslušné prostředky, ale že k tomu, aby stát vykonával kontrolu nad prostředky, postačuje jako v daném případě, aby plně upravoval to, co se má stát v případě schodku nebo přebytku na účtu EEG.

- 91 V projednávané věci je třeba vzhledem k argumentům vzneseným Spolkovou republikou Německo ověřit, zda se Komise v napadeném rozhodnutí právem domnívala, že EEG z roku 2012 zahrnuje státní prostředky ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.
- 92 Úvodem je třeba poznamenat, že je nesporné, jak bylo připomenuto v bodech 2 až 12 výše, že příplatek EEG, přijímaný a spravovaný ze strany PPS má v konečném důsledku za cíl pokrýt náklady způsobené výkupními cenami a tržními premii stanovenými v EEG 2012, které výrobcům elektřiny EEG zaručují cenu za elektřinu, kterou vyrábějí, která je vyšší než cena tržní. Proto je třeba se domnívat, že příplatek EEG má svůj původ v provádění veřejné politiky podpory výrobců elektřiny EEG stanovené prostřednictvím zákona státem.
- 93 Zaprvé je třeba uvést, že PPS jsou v projednávané věci pověřeni prostřednictvím EEG z roku 2012 spravovat systém podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů. V této souvislosti, a jak Komise správně konstatovala (viz body 87 a 88 výše), EEG z roku 2012 jasně PPS svěřuje řadu povinností a výsad, pokud jde o provádění mechanismů vyplývajících z tohoto zákona, takže PPS jsou ústředním bodem ve fungování systému stanoveného uvedeným zákonem. Úkoly správy a řízení tohoto systému stanovené zejména v paragrafech 34 až 39 EEG z roku 2012 jsou z hlediska jejich účinků srovnatelné se státní koncesí. Je totiž třeba uvést, že prostředky zapojené do fungování EEG z roku 2012 jsou výlučně spravovány za účelem veřejného zájmu, podle pravidel předem definovaných německým zákonodárcem. V tomto ohledu uvedené prostředky, spočívající v dodatečných nákladech přenesených na konečné spotřebitele a placené dodavateli elektřiny ve prospěch PPS za elektřinu EEG, jejíž cena překračuje cenu elektřiny zakoupené na trhu, nepřecházejí přímo od konečných spotřebitelů na výrobce elektřiny EEG, tedy mezi autonomními hospodářskými subjekty, nýbrž potřebují zásah zprostředkovatelů, pověřených zvláště jejich výběrem a správou. Zvláště je třeba zdůraznit, že uvedené prostředky nejsou ani placeny do obecného rozpočtu PPS, ani nechány volnému použití, nýbrž jsou předmětem odděleného účetnictví a jsou výlučně určeny k financování režimů podpory a vyrovnání, s vyloučením jakéhokoli jiného účelu. Proto na rozdíl od tvrzení Spolkové republiky Německo vykazuje situace PPS v dotčené věci společné body se situací Samenwerkende ElektriciteitsProdukatiebedrijven NV ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 17. července 2008, Essent Netwerk Noord a další (C-206/06, EU:C:2008:413), a se situací Abwicklungsstelle für Ökostrom AG ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 11. prosince 2014, Rakousko v. Komise (T-251/11, EU:T:2014:1060).
- 94 Proto je třeba se domnívat, že prostředky získané příplatkem EEG a spravované kolektivně PPS zůstávají pod dominantním vlivem veřejné moci, v rozsahu, v němž právní a správní předpisy, které je upravují, umožňují připodobnit PPS, chápané kolektivně, k subjektu vykonávajícímu státní koncesi.
- 95 Zadruhé je třeba konstatovat, že prostředky dotčené v projednávané věci, získané příplatkem EEG a určené jak k financování režimu podpory elektřiny EEG, tak financování režimu vyrovnání, jsou získány díky zátěži uložené v konečném důsledku soukromým subjektům prostřednictvím EEG z roku 2012. Ustanovení § 37 EEG z roku 2012 stanoví z důvodu povinnosti uložené uvedeným zákonem PS platit dodatečnou náhradu nebo tržní premii výrobcům elektřiny EEG, možnost, aby PPS ukládali cenové doplnění dodavatelům, kteří ho následně mohou přenést na konečné zákazníky podle pravidel, zejména týkajících se transparentnosti na fakturách, definovaných zákonodárcem. Je nesporné, že dodavatelé elektřiny v praxi přenášejí finanční zátěž vyplývající z příplatku EEG na konečné zákazníky (viz bod 9 výše), s cílem vrácení nákladů vzniklých výdaji spojenými s uvedenou povinností. Je ostatně

třeba poznamenat, že tato zátěž, ohledně níž PVSE využívají omezení podle pravidel připomenutých v bodě 11 výše, představuje, jak Spolková republika Německo uznala na jednání, 20 % až 25 % celkové částky faktury průměrného konečného spotřebitele. Vzhledem k šíři této zátěže, musí být její přenos na konečné spotřebitele považován za důsledek předpokládaný a organizovaný německým zákonodárcem. Právě z důvodu EEG z roku 2012 tedy koneční spotřebitelé *de facto* musí platit toto cenové doplnění nebo dodatečné náklady. Jedná se o zátěž jednostranně uloženou státem v rámci politiky podpory výrobců elektřiny EEG a je z hlediska svých účinků srovnatelná s poplatkem za spotřebu elektřiny v Německu. Tato zátěž je totiž ukládána veřejným orgánem za účelem veřejného zájmu, totiž ochrany ovzduší a životního prostředí zajištěním trvale udržitelného rozvoje zásobování energií rozvojem technologií výroby elektřiny EEG, a podle objektivního kritéria, na základě množství elektřiny dodané dodavateli jejich konečným zákazníkům (obdobně viz rozsudek ze dne 17. července 2008, Essent Netwerk Noord a další, C-206/06, EU:C:2008:413, body 43 až 47). Jak Komise zdůrazňuje v bodě 99 odůvodnění napadeného rozhodnutí, stát nejen že stanovil to, komu bude výhoda poskytnuta, kritéria způsobilosti a výši podpory, nýbrž poskytl rovněž finanční prostředky na pokrytí nákladů spojených s podporou elektřiny EEG. Mimoto na rozdíl od skutkového stavu ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 30. května 2013, Doux Élevage a Coopérative agricole UKL-ARREE (C-677/11, EU:C:2013:348), Spolková republika Německo netvrdila, a v tomto smyslu není ani údaj ve spise, že by podnět zdanění prostřednictvím dotčeného opatření, pocházel od subjektů povinných k odvodu, ani že by PPS jednaly pouze jako nástroj ve schématu, který tyto subjekty samy stanovily, nebo že by samy rozhodovaly o použití takto vytvořených finančních prostředků.

- 96 Proto je třeba označit dotčené částky získané příplatkem EEG, jež byly vybrány od konečných spotřebitelů elektřiny a jejichž původem je povinnost uložená v EEG z roku 2012 vůči PS, platit dodatečnou náhradu nebo tržní prémii výrobcům elektřiny EEG, za prostředky zahrnující státní prostředky, srovnatelné s daní (viz obdobně rozsudky ze dne 17. července 2008, Essent Netwerk Noord a další, C-206/06, EU:C:2008:413, bod 66, a ze dne 11. prosince 2014, Rakousko v. Komise, T-251/11, EU:T:2014:1060, bod 68). Tyto prostředky každopádně nemohou být označeny za prostředky patřící PPS, kterým stát jednoduše legislativním opatřením předepsal zvláštní použití, jelikož tyto prostředky nejsou v žádném okamžiku nechány k volné dispozici PPS, jak Komise zdůrazňuje v bodě 128 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 97 Rovněž je třeba připomenout, že je ustálenou judikaturou, že aby daň, jako je odvod, o který jde v projednávané věci, mohla být považována za nedílnou součást podpory, musí na základě relevantní vnitrostátní právní úpravy existovat vztah závazného určení mezi daní a podporou v tom smyslu, že výnos z daně je nezbytně určen k financování podpory (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. června 2006, Air Liquide Industries Belgium, C-393/04 a C-41/05, EU:C:2006:403, bod 46 a citovaná judikatura). V projednávané věci je nesporné, že takový vztah je prokázán mezi poplatkem pobíraným PPS prostřednictvím příplatku EEG a podporou ve prospěch výroby elektřiny EEG.
- 98 Pokud jde o rozsudek ze dne 13. března 2001, PreussenElektra (C-379/98, EU:C:2001:160), o který se Spolková republika Německo snaží opřít, je třeba uvést, že pro vyloučení kvalifikace jako státní podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU Soudní dvůr v podstatě vycházel ze skutečnosti, že německá právní úprava dotčená ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek, která zaprvé ukládá soukromým podnikům zásobujícím elektřinou vykupovat elektřinu EEG za ceny, které jsou vyšší než její skutečná hospodářská hodnota, a zadruhé rozděluje finanční náklady vyplývající z této povinnosti mezi podniky zásobující elektřinou a soukromé provozovatele elektrizačních soustav stojící v síti výše, nepředstavuje skutečnosti, z nichž by bylo možno vyvodit, že dochází k přímému nebo nepřímému přesunu státních prostředků. Za takových okolností Soudní dvůr rozhodl, že skutečnost, že tato právní úprava poskytovala nesporné zvýhodnění podnikům vyrábějícím elektřinu EEG a toto zvýhodnění bylo důsledkem zásahu veřejné moci, nebyla dostatečná k tomu, aby bylo dotčené opatření kvalifikováno jako podpora.

- 99 Z analýzy skutkového rámce věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 13. března 2001, *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), však vyplývá, že na rozdíl od německého opatření, které je předmětem probíhajícího řízení, mechanismus stanovený německým zákonem nestanovil ani výslovný dopad dodatečných nákladů na konečné spotřebitele ani zásah zprostředkujících subjektů, pověřených výběrem a správou částek představujících podporu, a tedy nestanovil entity srovnatelné co do jejich struktury a úlohy s PPS chápaných jako celek.
- 100 Na rozdíl od projednávané věci, zvýhodnění analyzované Soudním dvorem v rozsudku ze dne 13. března 2001, *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), spočívalo v záruce možnosti dále prodat veškerou energii z obnovitelných zdrojů ve prospěch podniků příjemců, a v tom, že prodejní cena překračovala cenu tržní, aniž byl zaveden režim financování tohoto cenového doplnění, prostřednictvím příplatku srovnatelného s poplatkem ze spotřeby elektrické energie, jehož částka je stejná za každou KWh elektřiny dodané konečnému zákazníkovi.
- 101 Navíc ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 13. března 2001, *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), soukromé podniky nebyly, jako v projednávané věci, dotčným členským státem oprávněny, aby spravovaly státní prostředky, ale měly pouze povinnost výkupu za použití vlastních finančních prostředků (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2013, *Association Vent De Colère!* a další, C-262/12, EU:C:2013:851, bod 35). V projednávané věci je nesporné, že povinnost dodatečné náhrady výrobcům elektřiny EEG, která spočívá na PPS, není splněna prostřednictvím jejich vlastních finančních prostředků, nýbrž prostřednictvím prostředků získaných příplatkem EEG spravovaných PPS a výlučně určených k financování režimů podpory a vyrovnání zavedených EEG z roku 2012.
- 102 Finanční prostředky dotčené ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 13. března 2001, *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), tedy nemohly být považovány za státní prostředky, neboť nikdy nebyly pod veřejnou kontrolou a neexistoval žádný státem zavedený a regulovaný mechanismus kompenzace dodatečných nákladů plynoucích z této povinnosti výkupu, prostřednictvím kterého by stát zaručoval těmto soukromým subjektům plné pokrytí uvedených dodatečných nákladů, jako je mechanismus dotčený v původním řízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2013, *Association Vent De Colère!* a další, C-262/12, EU:C:2013:851, bod 36).
- 103 Kromě toho z analýzy skutkového rámce věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 13. března 2001, *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), vyplývá, že na rozdíl od německého opatření, které je předmětem tohoto řízení, systém vytvořený dřívějším německým zákonem nestanovil mechanismus srovnatelný se zvláštním režimem vyrovnání, kterým je zavedeno omezení příplatku EEG, který může být dodavateli elektřiny přenesen na PVSE.
- 104 Z předcházejícího vyplývá, že systém zavedený Spolkovou republikou Německo v projednávané věci je podstatně rozdílný od systému dotčeného ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 13. března 2001, *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), vzhledem zejména k pravidlům správy, použití, výběru a určení dotčených prostředků.
- 105 Zatřetí je sice nesporné, že PPS jsou subjekty vystupujícími většinou ve formě akciových společností soukromého práva. Nicméně to nemůže být považováno za zvláštních okolností projednávané věci za dostačující pro odmítnutí závěru týkajícího se přítomnosti státních prostředků v rámci opatření vyplývajících z EEG z roku 2012.
- 106 Jak totiž bylo uvedeno v bodech 93 a 94 výše, PPS jsou pověřeni nad rámec přidělení inherentních jejich hlavní činnosti, spravovat systém podpory výroby elektřiny EEG. V tomto úkolu jsou ostatně kontrolováni, jak Komise připomíná v bodě 107 odůvodnění napadeného rozhodnutí, takže nemohou použít prostředky přijímané v rámci dotčeného opatření, které jsou jim poskytovány dodavateli určenými dotčeným opatřením, k jiným účelům nežli k těm stanoveným německým zákonodárcem. Za těchto okolností je třeba konstatovat, že v rámci provádění úkolů vyplývajících z EEG z roku 2012,

kteří jim přísluší, není jednání těchto subjektů jednáním hospodářského subjektu jednajícího volně na trhu za účelem dosažení zisku, nýbrž jednáním vymezeným německým zákonodárcem, který ho ohraničil, pokud jde o provádění uvedených úkolů.

- 107 V tomto ohledu je třeba dodat, že PPS je uložena povinnost spravovat finanční částky, získané na základě dotčeného opatření na zvláštním účtu, který podléhá kontrole státních orgánů, jak vyplývá zejména z § 61 EEG z roku 2012. To představuje další důkaz – je-li analyzován společně s pravomocemi a zvláštními povinnostmi uloženými EEG z roku 2012 vůči PPS – toho, že se nejedná o prostředky odpovídající běžným prostředkům ze soukromého odvětví, které by byly plně k dispozici podniku, který je spravuje, ale o zvláštní prostředky, jejichž použití za striktně určenými účely je stanoveno předem německým zákonodárcem (obdobně viz rozsudek ze dne 27. ledna 1998, *Ladbroke Racing v. Komise*, T-67/94, EU:T:1998:7, body 106 až 108).
- 108 Konkrétně je kontrola PPS státními orgány vykonávána na několika úrovních. Na jedné straně je kontrola uskutečňována ze strany BNetzA. Podle § 61 EEG z roku 2012 la BNetzA musí v rámci své úlohy monitorování zejména kontrolovat, že PPS obchodují s elektřinou EEG v souladu s ustanoveními § 37 EEG z roku 2012 a že dodavatelům elektřiny stanovují, zveřejňují a fakturují příplatek EEG, v souladu s právními a zákonnými požadavky.
- 109 Na druhé straně jsou podle § 48 EEG z roku 2012 BNetzA ze strany PPS předkládány údaje používané pro mechanismus vyrovnání.
- 110 Existence takové přísné kontroly souladu jednání PPS se stanoveným právním rámcem, byť prováděné následně, je součástí obecné logiky celkové struktury stanovené prostřednictvím EEG z roku 2012. Tato kontrola tak podporuje závěr vycházející z pravomocí přiznaných těmto subjektům a přijatý s ohledem na jejich úkoly a povinnosti, podle kterého PPS nejednají na svůj vlastní účet a svobodně, ale jako subjekty, které spravují podporu poskytovanou ze státních prostředků. I za předpokladu, že kontrola, které podléhají PPS, nemá přímý účinek na každodenní správu dotčených finančních částek, nic to nemění na tom, že se jedná o doplňující skutečnost, jejímž cílem je zajistit, aby jednání PPS zůstalo v rámci stanoveném EEG z roku 2012.
- 111 Za těchto okolností je třeba konstatovat, že Komise správně uvedla v bodě 138 odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve spojení s body 98 až 137 uvedeného rozhodnutí, že se zvýhodnění stanovené v § 16 až § 33 EEG z roku 2012 ve prospěch výrobců elektřiny EEG prostřednictvím výkupních cen a tržních premií, v projednávané věci podobá dani stanovené státními úřady zahrnující státní prostředky tím, že stát organizuje přenos finančních prostředků prostřednictvím právních předpisů a stanoví, na jaké účely mohou být tyto finanční prostředky využity.
- 112 Tento závěr platí rovněž pro zvýhodnění uživatelů s vysokou spotřebou energie, které jsou PVSE, jelikož mechanismus vyrovnání stanovený EEG z roku 2012 představuje dodatečné zatížení pro PPS, jak Komise správně uvedla v bodě 114 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Každé snížení částky příplatku EEG má totiž přesně za následek snížení částek vybíraných od PVSE dodavateli elektřiny a může být považováno za krok vedoucí ke ztrátám příjmů pro PPS. Avšak tyto ztráty jsou následně přeneseny na jiné dodavatele, a ve skutečnosti na jiné konečné zákazníky, k vyrovnání takto vzniklých ztrát, jak ostatně potvrdila Spolková republika Německo na jednání v odpověď na otázku položenou Tribunálem. Takto se průměrný konečný spotřebitel v Německu jistým způsobem podílí na dotování PVSE, které využívají omezení příplatku EEG. Ostatně okolnost, že koneční spotřebitelé elektřiny, kteří nejsou PVSE, musejí nést dodatečné náklady způsobené omezením příplatku EEG, jež PVSE využívají, představuje i zde dodatečnou indicii, pokud je analyzována společně s předcházejícími úvahami, že prostředky získávané příplatkem EEG jsou zvláštními prostředky, rovnocennými poplatku ze spotřeby elektřiny, jejichž použití za striktně určenými účely bylo stanoveno předem německým zákonodárcem v rámci provádění veřejné politiky, a nikoli na základě soukromé iniciativy.
- 113 Tyto závěry nejsou zneplatněny tvrzeními vznesenými Spolkovou republikou Německo.

- 114 V rozsahu, v němž Spolková republika Německo rovněž opírá svou argumentaci na údajné podobě skutkových a právních okolností projednávané věci se skutkovými a právními okolnostmi věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 30. května 2013, Doux Élevage a Coopérative agricole UKL-ARREE (C-677/11, EU:C:2013:348), je třeba konstatovat, že se tyto okolnosti liší od okolností projednávaného sporu.
- 115 Ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 30. května 2013, Doux Élevage a Coopérative agricole UKL-ARREE (C-677/11, EU:C:2013:348), byla otázkou položenou Soudnímu dvoru otázka legality rozhodnutí příslušných vnitrostátních orgánů vzhledem k právním předpisům týkajícím se státních podpor, kterým se na všechny odborné subjekty působící v zemědělské oblasti produkce a chovu krůt povinně rozšiřuje působnost dohody uzavřené v rámci mezioborové organizace zastupující uvedené odvětví, která zavádí příspěvek za účelem financování společných činností, o kterých rozhoduje tato organizace.
- 116 V bodě 36 rozsudku ze dne 30. května 2013, Doux Élevage a Coopérative agricole UKL-ARREE (C-677/11, EU:C:2013:348) Soudní dvůr konstatoval, že vnitrostátní orgány nemohou účinně používat prostředky pocházející z dotčených příspěvků na podporu některých podniků, jelikož o použití těchto prostředků, které v plné míře slouží ke splnění cílů, které určuje dotčená mezioborová organizace sama, rozhoduje tato organizace.
- 117 Naproti tomu v projednávané věci je nesporné, že PPS nemohou volně rozhodovat o použití prostředků získaných příplatkem EEG, a případně je použít k cílům, které by samy určili. Podle EEG z roku 2012 jsou totiž PPS povinni spravovat příplatek EEG s jediným cílem, platit výrobcům elektřiny EEG. V tomto ohledu mají vést všechny finanční toky (výdaje a příjmy) související s EEG z roku 2012 na bankovním účtu odděleném od jejich vlastního účetnictví a porovnat příplatek EEG se skutečnou výší příplatku v daném roce, a upravit příplatek pro následující rok, aby vyloučili jakýkoli přebytek či deficit bankovního účtu používaného pro správu finančních toků spojených s EEG z roku 2012. V projednávané věci tak nelze zpochybňovat, že cíle sledované EEG z roku 2012, totiž zejména podpora výrobcům elektřiny EEG, ale i PVSE, jsou na rozdíl od situace ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 30. května 2013, Doux Élevage a Coopérative agricole UKL-ARREE (C-677/11, EU:C:2013:348), zcela určeny státem prostřednictvím právních a správních předpisů přijatých pouze z jeho podnětu.
- 118 Proto neexistence účinného přístupu státu k prostředkům získaným příplatkem EEG, v tom smyslu, že bezpochyby neprocházejí státním rozpočtem, nemá v projednávané věci dopad na dominantní vliv státu na používání těchto prostředků a na jeho schopnost předem rozhodnout z důvodu přijetí EEG z roku 2012 o cílech, které je třeba sledovat a o použití uvedených prostředků v plném rozsahu.
- 119 Pokud jde o rozsudky ze dne 14. ledna 2015, Eventech (C-518/13, EU:C:2015:9), a ze dne 16. dubna 2015, Trapeza Eurobank Ergasias (C-690/13, EU:C:2015:235), uvedené Spolkovou republikou Německo v její replice, je třeba uvést, že těmito rozsudky Soudní dvůr rozhodl, že pro účely zjištění existence státní podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, musí být prokázána dostatečně přímá vazba mezi zaprvé výhodou poskytnutou příjemci a zadruhé snížením státního rozpočtu, či dokonce dostatečně konkrétním hospodářským rizikem výdajů zatěžujících tento rozpočet.
- 120 Je však třeba konstatovat, pokud jde o rozsudky ze dne 14. ledna 2015, Eventech (C-518/13, EU:C:2015:9), a ze dne 16. dubna 2015, Trapeza Eurobank Ergasias (C-690/13, EU:C:2015:235), že se týkají různých skutkových okolností. Mimoto Soudní dvůr již rozhodl, že pojem „podpora“ nezbytně znamená výhody poskytované přímo nebo nepřímo ze státních prostředků nebo výhody, které pro stát nebo entity určené nebo zřízené za tímto účelem, představují dodatečnou zátěž (viz rozsudek ze dne 1. prosince 1998, Ecotrade, C-200/97, EU:C:1998:579, bod 35 a citovaná judikatura). V tomto ohledu z ustálené judikatury připomenuté v bodě 35 výše vyplývá, že není třeba rozlišovat mezi případy, ve kterých je podpora poskytnuta přímo státem, a případy, kdy je poskytnuta prostřednictvím veřejné nebo soukromé organizace, která byla určena nebo zřízena tímto

státem. Jelikož v projednávané věci jsou PPS určeny ke kolektivní správě příplatku EEG a přísluší jim správa finančních toků vytvořených fungováním mechanismů vyplývajících z EEG z roku 2012, argumentace Spolkové republiky Německo vycházející z toho, že režim podpory výroby elektřiny EEG nezatěžuje státní rozpočet, neumožňuje vyloučit přítomnost státních prostředků v projednávaném případě.

- 121 Tyto závěry nejsou zneplatněny ostatními tvrzeními Spolkové republiky Německo.
- 122 Nejprve je třeba odmítnout tvrzení, podle kterého není v žádném případě do státního rozpočtu placen případný přebytek získaný příplatku EEG. Je pravda, že ze samotného fungování EEG z roku 2012 vyplývá, že každopádně a jak účastníci řízení shodně uznávají, případné přebytky nebo deficity PPS vyplývající z příplatku EEG musejí být vyrovnány, včetně úroků, v následujícím roce v rámci stanovení příplatku EEG. Každé každoroční vyrovnání stanovené v EEG z roku 2012 v konečném důsledku vylučuje jakékoli přebytkové nebo deficitní saldo účetnictví PPS týkající se správy příplatku EEG, takže hypotéza placení případného přebytku získaného z příplatku EEG do státního rozpočtu je nutně neuskutečnitelná. Avšak, jak bylo stanoveno v bodě 111 výše, zahrnutí státních prostředků v projednávané věci vyplývá právě z toho, že stát organizuje přenos finančních prostředků prostřednictvím právních předpisů a stanoví, na jaké účely mají být tyto finanční prostředky využity, a nikoli z existence úzkých vazeb se státním rozpočtem.
- 123 Každopádně z analýzy EEG z roku 2012 provedené v bodech 92 až 112 výše vyplývá, že v zásadě dotčené opatření stanoví nepřetržitý přístup PPS k financím nezbytným pro provádění úkolů veřejného zájmu, které jim jsou svěřeny pro výkon jejich úkolů, a mají za cíl provádění politiky stanovené státem. To však pouze podporuje závěr, podle kterého PPS nejednají jako běžné podniky na trhu, které nesou všechna rizika a obvyklá nebezpečí, včetně finančních, ale jako zvláštní subjekty, jejichž úloha je striktně vymezena dotčenými právními předpisy.
- 124 Dále, pokud jde o tvrzení Spolkové republiky Německo, podle kterých zaprvé dotčené opatření nestanovuje žádnou vazbu na státní rozpočet nebo rozpočet veřejnoprávního subjektu, zadruhé ani BNetzA ani stát v nejširším smyslu neurčují přesnou částku příplatku EEG, zatřetí státní povaha prostředků použitých pro zvláštní režim vyrovnání nevyplyvá z role BAFA a začtvrté případné žaloby související se systémem příplatku EEG probíhají v souladu s dotčeným opatřením cestou běžného občanského soudního řízení, a nikoli řízení správního, je třeba konstatovat, že musejí být rovněž odmítnuta.
- 125 Na jedné straně již totiž bylo konstatováno, že dotčené prostředky musejí být od počátku označeny za státní finance zejména z důvodu, že koneční spotřebitelé jsou povinni platit doplněk ceny srovnatelný s poplatkem za provádění politiky stanovené státem. Na druhé straně rovněž bylo uvedeno, že PPS jednají, pokud jde o provádění úkolů, které jim přísluší, v rámci jasně vymezeném německým zákonodárcem. Jsou ostatně striktně kontrolováni příslušnými německými správními orgány. Finanční prostředky pocházející z povinných příspěvků uložených právními předpisy členského státu, které jsou spravované a rozdělované v souladu s těmito právními předpisy, lze považovat za státní prostředky ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, i když jsou spravovány subjekty, které jsou od veřejné moci oddělené. Již totiž bylo rozhodnuto, že mechanismus plného vyrovnání dodatečných nákladů, které vznikají podnikům z důvodu povinného výkupu elektřiny vyrobené ve větrných elektrárnách za cenu vyšší, než je tržní cena, jenž je financován všemi konečnými spotřebiteli elektřiny v tuzemsku, jak jej stanoví francouzské právní předpisy, představuje zásah za použití státních prostředků (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2013, Association Vent De Colère! a další, C-262/12, EU:C:2013:851, bod 25 a citovaná judikatura, a obdobně i bod 26).
- 126 Konečně, pokud jde o tvrzení Spolkové republiky Německo vznesená na jednání, podle kterých omezení příplatku EEG ve prospěch PVSE představuje praxi uplatňování různých cen známou ekonomům pod názvem „Ramsey Pricing“ (Ramseyho ceny) nebo křížovou dotaci mezi malými a velkými spotřebiteli elektřiny, je třeba konstatovat, že rovněž musejí být odmítnuta. Je pravdou, že

samotná existence příplatku EEG vyplývá z politických rozhodnutí a jeho výše nemůže být ovlivněna spotřebiteli, takže tato výše může být poměrně ke konečné faktuře vyšší pro malé spotřebitele, kteří jsou odolnější než PVSE, z hlediska poptávky, vůči změnám ceny elektřiny. V tomto ohledu je však ustálenou judikaturou, že provozní podpory jsou podporami, které směřují k osvobození podniku od nákladů, které by obvykle musel vynaložit v rámci běžného řízení nebo běžných činností (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. října 2014, Alcoa Trasformazioni v. Komise, T-177/10, EU:T:2014:897, bod 92 a citovaná judikatura). Proto dotčené omezení, které PVSE umožňuje snížit náklady související s jejich spotřebou elektřiny, jež ze své podstaty spadají do rámce běžné správy, představuje provozní podporu zahrnující státní prostředky, jak bylo ukázáno zejména v bodech 95 a 96 výše.

- ¹²⁷ Z této analýzy vyplývá, že mechanismy vycházející z EEG 2012 vyplývají z provádění veřejné politiky na podporu výrobců elektřiny EEG stanovené státem prostřednictvím EEG z roku 2012 a že zaprvé příjmy získané příplatkem EEG a kolektivně spravované PPS zůstávají pod dominantním vlivem veřejné moci, zadruhé dotčené částky získané příplatkem EEG jsou prostředky zahrnující státní prostředky srovnatelné s daní a zatřetí pravomoci a úkoly svěřené PPS umožňují dojít k závěru, že PPS nejednají na vlastní účet a svobodně, ale jako správci podpory poskytovanou ze státních prostředků srovnatelní se subjektem vykonávajícím státní koncesi.
- ¹²⁸ Ze všech předcházejících úvah vyplývá, že Komise měla v napadeném rozhodnutí právem za to, že EEG z roku 2012 zahrnuje státní prostředky ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.
- ¹²⁹ Je tudíž třeba zamítnout třetí žalobní důvod, jakož i žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- ¹³⁰ Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a Spolková republika Německo neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí senát)

rozhodl takto:

- 1) Žaloba se zamítá.**
- 2) Spolkové republice Německo se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Papasavvas

Bieliūnas

Forrester

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 10. května 2016.

Podpisy.